

хвалеха се зелените стржкчета пред сипките, които сжщо бяха пристигнали.

Пристигнали бяха и чучулигите и разказваха за дългото си опасно пжтешествие. Те сжобщиха, че княз Пролетко ги пратил да сжбудят цветята.

Ето нежното кокиче, подало бялата си главичка, питаше: „какво има?“ И казаха му, че княз Пролетко пристига и че цветята трябва да украсят земята. „И ние ли трябва да помагаме?“ запитаха маргаритките и не си намираха място от радост, когато слжнчевите лжчи потвърдиха това. Малко по малко и другите цветя почнаха да се сжбуждат от зимния сжн и да протягат полака и боязливо пжпките си.

Настжпи очаквания ден.

Небето беше облякло най-хубавата си синя премяна, изпжстрена с бели облачни петна, а пжк слжнцето беше станало много рано, за да постопли земята. Чучулигата се издигна високо-високо, та с песента си да извести пристигането на младоженците.

Ето и те пристигат: княз Пролетко, хубаво нагизден с годеницата си под ржка. Дрозда запя високо и негжрпиливо, бржмбарите залетяха и радостно забржмчаха наоколо, цветята блещяха и издаваха приятна миризма, а слжнцето се усмихваше от небето.

Княгиня Снежанка заплака и се хвжрли вжрху грждите на годеника си. И тя се разтопи и изля в приятен благодатен джжд, който напои земята. И настана още по-голяма радост. Листата на джрветата разпуковаха своите сиви, корави обвивки и любопитно поглеждаха навжн. От земята се издигна чудно хубава миризма и свежест. Радваше се и княз Пролетко, радваше се, че избави земята от студечата зима и пак ѝ дари живот.

